

22 Σεπτεμβρίου 2014

Πριν 50 χρόνια

/ [Γενικά Θέματα](#)

“Ήταν απόγευμα, Δευτέρα 9 Σεπτεμβρίου 2013, ο λευκασμένος λευίτης με πλησιάζει μετά από μια κηδεία και μου λέγει:

-“Θέλω αν είναι ευλογημένο, να λειτουργήσω στην Αγία Μαρίνα κάποια μέρα”.

Και με σεβασμό υϊκό του απαντώ:

- “Γέροντα ο ναός είναι δικός Σας, έχετε δικαιώματα, αφού είστε ο πρώτος κληρικός που λάβατε χειροτονία εντός του”.

- “Να ναι ευλογημένο, του χρόνου λοιπόν πού συμπληρώνονται 50 χρόνια από τότε”.

- “Ε τότε, θα κάνουμε μεγάλη γιορτή για το χρυσό ιωβηλαίο Σας.

Την επομένη, περίπου την ίδια ώρα, Τρίτη 10 Σεπτεμβρίου, εκ της Αναβύσσου, ανέβει εις τα δώματα του Θεού, τον οποίο παιδιόθεν ηγάπησε”.

Πενήντα χρόνια πέρασαν από τις 20 Σεπτεμβρίου 1964, όταν στο ναό της ενορίας μας, ο τότε Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ιάκωβος Κλεομβρότου, χειροτονούσε εις πρεσβύτερο τον Στέφανο Αβραμίδη. Το Σάββατο 20 Σεπτεμβρίου 2014 την επέτειο αυτή, η εκκλησιαστική κοινότητα της Αγίας Μαρίνης Ηλιουπόλεως τίμησε με πάνδημο Ιερό Μνημόσυνο του μακαριστού Πρωθιερέως μετά την Θεία Λειτουργία που τέλεσε ο Μητροπολίτης Ηλιουπόλεως Θεόδωρος.

Στο Ιερό Μνημόσυνο, αναγνώσθηκε από τον πρόεδρο του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου Αρχιμανδρίτη Σεραφείμ Δημητρίου, μήνυμα του Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ιακώβου Φραντζή.

Το παρεκκλήσιο του Αγίου Στεφάνου, στα νότια του γυναικωνίτη του Ναού μας, πάντα θα μας θυμίζει τον ομώνυμο του Πρωτοδιακόνου και Πρωτομάρτυρος, που έγινε πρωτοχειροτόνητος στὸ Ἱερό Θυσιαστήριο της Αγίας Μαρίνης.

Ας είναι αιωνία η μνήμη, του αοιδίμου Πρωτοπρεσβυτέρου κυρού Στεφάνου Αβραμίδη και ας γίνεται μεσίτης στο Θεό για την ενίσχυση στον επί γης αγώνα για σωτηρία, των ενοριτών μας και των απανταχού διακονηθέντων υπ’ αυτού Ορθοδόξων.

Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Αβραμίδης

Ο πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Αβραμίδης, γεννήθηκε στις 13 Μαΐου 1939 στο Fall River, Massachusetts των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής. Ήταν το δεύτερο από τα τρία παιδιά προσφύγων, του Λουκιανού από το Αγιρνάς και της Ευφημίας από την Νίγδη της Καππαδοκίας, στην οποία έφτασε προσκυνητής το καλοκαίρι του 2011, προσκεκλημένος του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου. Γαλουχήθηκε στα του Θεού και από της ηλικίας των έξι χρονών, άρχισε να διαφαίνεται η ιερατική του κλήση. Κάθε Κυριακή ξύπναγε μόνος του το πρωί και πήγαινε στην εκκλησία πριν από τον εφημέριο. Ο Ιερέυς μη γνωρίζοντας, επιτίμησε τους γονείς του, λέγοντάς πως δεν πρέπει να ξυπνούν το παιδί από τόσο νωρίς για να το στέλλουν στο Ναό. Με ιδιαίτερη έφεση παρακολούθησε την εγκύκλιο παιδία και κατέκτησε διακρίσεις, βραβεία και υποτροφίες. Η απογοήτευση των καθηγητών του και ήταν έκδηλη, όταν έμαθαν ότι ένας τόσο καλός μαθητής, θα πήγαινε να γίνει ιερέας. Οι πιέσεις πολλές αφού είχε εξασφαλίσει υποτροφία στο Πανεπιστήμιο του Harvard, αλλά η απόφαση είχε ληφθεί χρόνια πριν, μέσα στην καρδιά του.

Σπούδασε για 7 χρόνια, εσώκλειστος στο Κολλέγιο και την Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού στην Βοστώνη, στα οποία και άριστευσε. Στο πρώτο έτος των σπουδών κοιμήθηκαν και οι δύο γονείς του και έλαβε πνευματική στήριξη από το μεγάλο σύγχρονο θεολόγο και καθηγητή του πρεσβύτερο Γεώργιο Φλορόφσκι.

Λίγους μήνες πριν την κοίμηση του, αξιώθηκε, συνοδεύοντας τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο στο ταξίδι του στην Αμερική, να ξαναβρεθεί εκεί με τους παλιούς του συμμαθητές.

Το 1963, ενώ ήταν φοιτητής, ο τότε Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ιάκωβος, βλέποντας το δωμάτιό του στη σχολή, κατάγραφο από τοιχογραφίες, φτιαγμένες από το νεαρό σπουδαστή, του δίνει υποτροφία, και έρχεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, όπου μαθητεύει δίπλα στον αείμνηστο Φώτη Κόντογλου.

Κατά την διάρκεια της τότε παραμονής του στην Ελλάδα συναντάται με τον πρεσβύτερο Δημήτριο Παπαντώνη. Η γνωριμία τους θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην ζωή του, αφού στις 6 Σεπτεμβρίου 1964 θα νυμφευτεί την 4^η από τις 9 θυγατέρες του, Αθανασία, στο οικογενειακό εξωκλήσι του προφήτη Ηλία στο χωριό Άγιος Δημήτριος Ναυπακτίας. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1964 με εντολή του Αρχιεπισκόπου Αμερικής, χειροτονείται από τον μητροπολίτη Μυτιλήνης Ιάκωβο, διάκονος στο ναό της Παναγίας στην Αγιάσο της Μυτιλήνης και στις 20 του ιδίου μήνα πρεσβύτερος, στον ναό της Αγίας Μαρίνας στην Ηλιούπολη.

Αναχωρεί με την πρεσβυτέρα του στην Αμερική και αναλαμβάνει εφημέριος στο ναό της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Mason City στην Iowa, της Αρχιερατικής περιφέρειας Σικάγο. Δύο χρόνια αργότερα επιστρέφει με το πλοίο «Ελπίς» και εγκαθίσταται μόνιμα στην Ελλάδα.

Η μη αναγνώριση της Θεολογικής Σχολής της Βοστώνης, τον αναγκάζει να εγγραφεί στη Θεολογική σχολή Αθηνών, από την οποία θα αποφοιτήσει έχοντας αποκομίσει εκτός τις επιπλέον γνώσεις και πολλές πολύτιμες φιλίες με πνευματικούς ανθρώπους, όπως τον π. Φώτιο Κερασιώτη, καθώς και με καθηγητές του, με τους οποίους θα διατηρήσει φιλία και συνεργασία, μέχρι το τέλος της ζωής του.

Η πρώτη του εφημεριακή θέση στην Αθήνα θα υπάρξει ο Άγιος Σάββας του αντικαρκινικού Νοσοκομείου από την οποία και θα μετατεθεί στην ενορία Αγίου Δημητρίου Ψειρή. Αποσπάτε για 3 μήνες στις Άνω Κλεινές της Ιεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, όπου κατακτά την αγάπη του τότε μητροπολίτου Αυγουστίνου, ο οποίος τον ανακαλεί στη Αγία Παρασκευή Φλωρίνης. Κατά την εκεί παραμονή του, αγιογράφησε την τραπεζαρία του οικοτροφείου Θηλέων της μητροπόλεως. Τρίτη και τελευταία εφημεριακή τοποθέτηση, ο Ιερός Ναός Αγίου Χαραλάμπους Ιλισίων. Ο ιερομάρτυρας Χαράλαμπος θα γίνει γι' αυτόν το πρότυπο και ο προστάτης του για 45 και πλέον χρόνια.

Στις 18 Απριλίου 1975 θα λάβει από τον μητροπολίτη Κίτρους, Βαρνάβα, το οφίκιο

του πρωτοπρεσβυτέρου και στις 22 Μαρτίου 1983 και ενώ εξομολογούσε ήδη από το 1973, χειροθετείτε πνευματικός από τον επίσκοπο Βρεσθένης, Δημήτριο, σήμερα Αρχιεπίσκοπο Αμερικής. Διατέλεσε πρόεδρος του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, του Φιλοπτώχου Ταμείου και υπεύθυνος Νεότητας, του Ναού.

Η γνώση τόσο της αγγλικής όσο και της Ελληνικής εκκλησιαστικής γλώσσας, σε συνδυασμό με την άρτια κατάρτιση του για τα Εκκλησιαστικά θέματα αλλά και το ήθος του, θα κάνουν την Εκκλησία να τον επιλέξει για μία ιδιαίτερα ευαίσθητη και σημαντική θέση στην διοίκηση, αυτήν στη Συνοδική Επιτροπή των Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος. Αρχικά ως συνεργάτης, δίπλα στον πνευματικό του πατέρα Αρχιμανδρίτη Μελέτιο Καλαμαρά, μετέπειτα μητροπολίτη Πρεβέζης και από το 1986 ως Γραμματέας αυτής. Η άριστη συνεργασία του με τους εκάστοτε προϊσταμένους του, αλλά και τα προσόντα του, συνηγόρησαν ώστε να παραμείνει συνεργάτης πέντε Αρχιεπισκόπων. Συμμετείχε σε αποστολές στο Εξωτερικό ή εκπροσώπησε την Εκκλησία της Ελλάδος, σχεδόν σε όλον τον κόσμο και μετείχε επιτροπών υποδοχής Ορθοδόξων και μη, από κάθε γωνιά της γης.

Απέκτησε δύο τέκνα, τον Λουκιανό και την Ευφημία και αξιώθηκε να δει κύκλω της τραπέζης του έξι εγγόνια.

Σε ηλικία 73 ετών συνταξιοδοτήθηκε, αλλά δεν εγκατέλειψε καμία από τις δραστηριότητες του. Ιδιαίτερο άλγος του προκαλούσαν τα πολυάριθμα βάσανα των πνευματικών του τέκνων, και από το ιερό επιτραχήλιο αλλά και στην διακονία της φιλανθρωπίας. Ο θάνατός του, στις 10 Σεπτεμβρίου 2013, χαρακτηρίσθηκε στο ανακοινωθέν της Ιεράς Συνόδου «κεραυνός εν αιθρία».

Ίσως βέβαια όχι για όλους, αφού πιθανόν έλαβε πληροφορία από τον Θεό για το τελευταίο του ταξίδι. Εξομολογήθηκε τέσσερις μέρες πριν την κοίμησή του και λειτούργησε τις επόμενες τρεις. Τελευταία λειτουργία του, την Κυριακή, στο Γενέθλιο της Παναγίας και από εκεί ανέβηκε στην Ανάβυσσο για ολιγοήμερη ανάπαυση. Ο Θεός όμως θέλησε να του χαρίσει την αιώνια ανάπαυση, και να τον καταστήσει συλλειτουργό του Αγίου Χαραλάμπους, που τόσο αγάπησε στο ουράνιο θυσιαστήριο.

Η εξόδιος ακολουθία τελέσθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου χοροστατούντος του Αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου, πολλών Ιεραρχών και ανάμεσα τους, του επισκόπου Μωκησού Δημητρίου, που έφτασε επί τούτο από το Σικάγο, κληρικών και λαϊκών, που με συγκίνηση προσήλθαν για τον τελευταίο ασπασμό. Προηγουμένως τελέστηκε Θεία λειτουργία από τον Μητροπολίτη Κηφισίας Κύριλλο, για χρόνια συνεφημέριο του, η δε ταφή της σωρού του έγινε την επομένη, στον άγιο Δημήτριο

Ναυπακτίας.

Πηγή: Cultural Center "Agia Marina